

Τὰ δένδρα θλιμμένα
Μὲς σὲ ἄσπρα ντυμένα
Τὲς σκιές τους σκορπίζουν
Γυμνὲς δὴ καὶ κεῖ.

Ὁ Βορηᾶς ἔχει σβύσει·
Λὲς κοιμᾶται ἡ ζωή.

Κάθε ὑπαρξὶ ἀνοίγει
Πῶς δὲν ζεῖ παρὰ μόνη.

Ξεκουράσου καὶ σύ,
Ἀπ' τὴν ξένη ζωή.

Μεῖνε μόνος μαζί σου
Γύρε σι' ἄσπρο χαρτί σου,
Ποῦ πιστὰ θὰ φυλάξει
Τῆς νυκτιᾶς τὴ σιγή.

ΠΑΡΙΣΙ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΗΤΑΡΑΚΗΣ

ΜΕΛΕΤΗ

Σκυμένοι κι' ἐδιαβάζαμε μαζί τοῦ Ὀβιδίου
τὴ Θίσιβη καὶ τὸν Πύραμο, πὸν θάνατο κακὸ
ἐδρῆκανε· μὲ κύτταζες κρυφὰ καὶ τοῦ βιβλίου
τὰ λόγια πὸ σοῦ τῶκαναν τὸ βλέμμα ἔρωτικό.

Καὶ μιὰ στιγμή σηκώνοντας τ' ὀλόξανθο κεφάλι
γελῶντας μ' ἀνερώτησες δειλὰ καὶ βιασικὰ·
— Για μένα σὺ θὰ πέθαινες ;

κι' ἐγέλασες καὶ πάλι.
Μὰ ποῖν σ' τὸ πῶ — σὺ τῶξερες ! — μὲ φίλησες γλυκά.

ΑΠΟΓΝΩΣΙΣ

Ἡ νύχτ' ἀπόψε, πέλαγο φουρτουνιασμένο, πὸν ζητᾶ
τὸ δόλιο τὸ καρᾶβι νὰ σκορπίση
συντροίμια: ξῦλα ἄδῶ κι' ἐκεῖ σχοινιά, σ' ἀπόγνωση κρατᾶ
τὸν ἄτονό μου λογισμό π' ὄλο καὶ πάει νὰ σβύση.

Ἀπάνω, κάτω, γύρω μου ἀπλώνεται ἄγρια ἢ σκοτεινιά
κι' ἐλπίδα πνυθενά, κανένας φάρος·
τὸ ποθητὸ κι' ἀτίμητο μὲ τὴν γλυκειὰν ἀπανεμιὰ
λιμάνι ἀπόψε μακρὸν καὶ πλαγιὰ μου ὁ χάρος....

ΠΟΘΟΣ

Τί ὁμορφα πὸν περνούσαμε τὰ βράδνα στὸ χωριὸ
κάθε φορὰ πὸν ντύνουνταν τὰ ἄσπρα της ἢ πλάση
στὸ κούτσουρο, πὸν σπίδαγε, τριγύρω τὸ βαρεῖο
στὴν παρμισιὰ ἀνάβοντας! — ὦ! ζήση σ' ἔχω χάσει.

Στὴ μὰ γωνιὰ καθότουνα σκυμμένη ἢ γιαγιά
— πηγὴ πολλῶν παραμυθιῶν π' ὄλο γιὰ δράκους λέγαν —,
ὁ καμπουρᾶκος ὁ παπποῦς στὴν ἄλλη τὴ γωνιὰ
καπνίζοντας ἐνῶ στὸν νοῦ τὰ νειᾶτα του ἐπλέγαν.

Δίπλα στὸ γέρο ὁ κύρης μου· ἢ μάγνα μου κοτὰ
μ' ἐμέ—τὸ «γυιότης» στὴν ποδιά.— ὦ! τοῦ τζακιοῦ ἢ γλῦκα,
πὸν γιὰ τοὺς δράκους κράταγα τ' αὐτιά μου τεντωτὰ
ἐνῶ στὴ θράκα ψήγουνταν ζαχαρωμένα σῦκα.

Γλυκειὰ ζωὴ, πὸν χάρηκες σὰν κάθε τί φθαρτό,
πότε ξανά θὰ σὲ γευθῶ καὶ μὲ τὴ μάνα μόνο
πὸν μοῦμεινε; — Ἔτσι ἦτανε σὲ μένανε γραφτό!
Πότε ὦ! πότε κι' ἠδονὴ νὰ νοιώσω ὄλον τὸν πόνο!

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΥΚΗΣ